

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ
 ΠΑΤΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΙΟΥ
 Παρά τῷ Ἰουδαίῳ τῶν
 Ἑσπερίων
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
 Γ. Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΣΚΗΝΟΡΟΜΗ
 ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
 Ἐν Ἑλλάδι... Ἀρ. 12
 Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ... Φρ. χρ. 19
 ΕΚΔΙΟΤΑΙ
 ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἱστορικαὶ σελίδες: Βασίλειος Γκίνης, ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Δαμβέργη. — Ἐπιστολαὶ ἐξ Ἀθηνῶν, ὑπὸ Ἰωδ. — Εὐγενία καὶ Φοῖβος, ἔμμετρον διήγημα, ὑπὸ Ἀχιλλέως Παράσχου. — Ἑσπερικὰ Ἀσκησίσκ: Ἡ δικαιοσύνη τοῦ Καλίπου, τῆς κ. Judith Gautier, Μετ. Aix.Z. — Βιβλία καὶ Ἐφημερίδες: — Εἰδήσεις τῆς Ἑβδομάδος. — Ἰδιαιτέρα γράμματα. — Νέα Βιβλία.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΓΚΙΝΗΣ*

Ἐίχεν ἡ Κορὴ τὰ Σφαῖρα καὶ τὸ Μωρίς τὴν Μανὴν τοῦ, εἶχεν ἡ Σπέρτα τὰς κορυφὰς τῶν χιονισμένων τῆς βουνῶν, ἀλλ' εἶχε καὶ ἡ θάλασσα τὰ τρία τίμη- μένα τῆς νησιῶ.

Μήτε καθὼν μήτε πᾶσιν ἐπροσκόνη- σαν ποτε οἱ Σπέρτα, οἱ Ἰθραῖοι καὶ οἱ Ψαριανοί, καὶ ἦσαν ὑπερήφανοί, ἀγέ- ρωχοί, ἀνδρείοι.

Τὰ κυμάτα θλῶν τῶν θαλασσῶν τοὺς ἐγνωρίζον καὶ ὑπεχώρουν παρακρίνοντα πρὸ τοῦ ποντοπόρου κεραιῶν τῶν πλοίων τῶν, αὐτοὶ δὲ διαφώνησεν θανάτῳ. Ἐ- δίδον τὰ ναυτιλῶν τῶν κελυθώματα, καὶ εἰς τὰ μᾶλλον ἀποκέντρα σήματα τῶν πέντε ἡπειρῶν ἀντελάκουσιν τῶν ὁρῶν αἰ- ἰχθῶ, συλλαβίζουσαι λέξεις ἑλληνικάς.

Πρὶν οἱ νησιῶται λαβῶσι τὸν πέλεκυν καὶ μετὰ τῶν ἄλλων συναγωνιζόμενοι συντρίψωσι τὰς φοβερὰς ἀλύσεις, δι' ὧν ὁ κατακτητὴς τὸ ἔθνος ὄλον συνεκράτει ὑπὸ τὸν ζυγόν, πρὶν, διὰ τῆς εὐθρασύτου κόπης τῶν πατάξων τοῦς κολοσσάτους στόλους, ἀλλὰ ἐπίσης ἐθνωφελές ἐτέλεον ἔργον. Ἀπόστολοι καὶ πρόδρομοι τῆς πα- λιγγενεσίας ἐξ ἄγγελον ἕως περὶ τῶν ἐπι- ζῆ ἀκόμη ἡ Ἑλλάς καὶ οὐκ ἐνέχθη ἐκ τῆς πληγῆς, ἢν ἦνοιεν εἰς τὰ στήθη τῆς τὸ φάσανον τῶν Τούρκων, οὐκ ἐνέχθη ὄλον τὸ αἷμα τῶν υἱῶν τῆς Ἐσπερον δι' ὧς παραδειγμα ἑαυτοῦς πάλιν καὶ ἐ- πεσφραγίζον διὰ τοῦ βίου καὶ τῶν ἔργων τῶν τὰ εὐαγγέλια, ἀτίνα μετὰ χάριτος ἐ- δέχοιντο. οἱ λαοὶ τῆς Δύσεως, βλέποντες ἀναίσθητον τὴν τιμὴν τῶν ἑθῶν, βλέ- ποντες ὅτι ἐν τῇ γῆ τῶν μυθικῶν ἡρώων ζῶσιν ἐχὶ Σλαῦοι, ἀλλὰ Ἕλληνες.

* Ἐκ τῆς ἀνεκδότου συλλογῆς «Πρὸ τῆς ἀ- κανασίας», ἧς καὶ ἄλλα θέλομεν καταγέ- ρσει κεφάλαια.

Οἱ Ὀσλασσῖνοι μὰς τότε δὲν ἐπαλάτιον μόνον κατὰ τῶν ἰσοπέδων, δὲν ἐδραμ- ζον μόνον τὴν ἐξεγειρομένην τρικυμίαν, καὶ δὲν ἦσαν μόνωτικοὶ ἔχθροι τῶν αἰθ- ρῶν καὶ οὐκ ἀσπελοί.

Κόριοι τῆς Μεσογείου καὶ τοῦ ἀπέναντον δὲν ἦσαν τότε αἱ νύκτες καὶ μοῖρᾶ, ἀλλ' οἱ κορυφαὶ τῆς Μπυγῆς καὶ τοῦ Τού- νεῖου, καὶ ἰδίᾳ οἱ ὄφθαλοι ἄλλοι ἐπὶ τῶν. Πρῶτον θὰ κατέβαλλον τοὺς οἰκί- σιατὰς μὰς, καὶ ἔπειτα θὰ ὑπερνεκίαν τὰς παραφύλαξ τῆς θούλλης καὶ τῶν τυ- φῶνων. Εἰς αὐτοὺς δ' οὐκ ἐλείπει κατὰ μέ- γα μέρος ἢ ἐκ τῶν περὶ τῶν ἀπολύμα- νος τῆς Μεσογείου.

Καὶ ὡς τὰ προεκήρυτταν ἄγγελος Θεοῦ τῶν Γένους τὴν ἀνάστασιν, οἱ φιλεργοὶ καὶ ἀτρόμητοὶ ναυτιλῶν δὴ τῶν ἡρώων καὶ ἐπλήρουν τοὺς χαλινέδες καὶ τὰς στέρας τῶν φουριδῶν καὶ κολονάτων, ὡς οἱ κήρυκτες αἰετὸς προαισθανόμενοι τοῦ χειμῶνος τὴν προσέγγισιν ἐκαπατα- μισουσαν ἐν ταῖς φουλαῖς τῶν δαψιλῶν ζωτροφῶν.

Ὡς τὰς ἐλεγε μυστικῶς εἰς ἑνθεος φωνῆ, ὅτι ἐρχεται ἡ ἡμέρα.

Ἐξέσκα ἐπὶ τῆς ἐναρξέως τοῦ αἰ- ὄνος καὶ εἰλοσι πέντε πρὸ τῆς ἔποχης, καθ' ἣν ἐμαθεν ἡ Ἑυρώπη ὅτι ζητούντες τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἐξηγερθῶν οἱ Ἕλ- λῆνες, τὸ ὄνομα ἑνὸς ἐξ αὐτῶν ἐγένετο περικάλητον καθ' ἅπαντα τὴν Γαλλίαν, καὶ μετ' ἐπεσφρησῶν ἐπανελαμβάνετο ἀπὸ τοῦ μικροτέρου καπηλείου τῆς Τού- λων, ἐν ᾧ συνήρχοντο οἱ Γάλλοι ναυτιλῶν, μέγιστον τὸ ἐν Παρίσι τοῖς πλάτιου, ἐν ᾧ συνέδριζον τὰ μέλη τοῦ Διευθυντηρίου.

Μεταξὺ τῶν ἡρώων τῆς ἡμέρας, οὗς ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐνεκεν μεγαλοφυΐας τινός ἢ παραδόξου καὶ ἀσυνήθους ἀνδραγαθή- ματος λατρεύουσιν οἱ Παρίσιοι, συγκατε- λέχθη τότε καὶ ὁ Ἕλληνας πλοίαρχος Βα- σίλειος Γκίνης.

Ἐπὶ πολὺν δὲ χρόνον ἡ φήμη ἐπανε- λάμβανε τὸ ὄνομα τοῦ καὶ εἰς τὸ ἀκού- σμα αὐτοῦ ἐδάκνον σπαρμαδικῶς τὰ χεί- λη τῶν οἱ Ἄγγλοι. Διότι ὁ Ἕλληνας ναυ- τικός διὰ τοῦ μικροῦ πλοίου του κατώρ- θωσε νὰ μυκτηρίσῃ τὰς φρεγάτας τῶν, τὰ σχέδια τῶν, νὰ καγχᾶσῃ πρὸ τῶν δύ- ναμῶν τῶν...

Ἰδοὺ δὲ ἡ αἰτία, δι' ἣν ὁ Ἕλληνας ναυ- τικός ἐγένετο ἐν Γαλλίᾳ περὶ φημιστός, δι' ἣν ὠχρίων ἐκ πείσματος οἱ Ἄγγλοι ἀκούοντες τὸ ὄνομα του.

Τὰ ἄγγλικὰ πλοία σχηματίζοντα ἀ- λυσιν ἀδιάσπαστον εἶχαν ἀποκλείσει τὴν Τουλῶν, καὶ εἰς οὐδένα ἐπέτρεπαν τὴν διάδοχ.

Ἀλλ' ὁ Βασίλειος Γκίνης, κυβερνῶν τὸ πλοῖόν του, δὲν ἐδεδίωκε νὰ διασπᾶ- σῇ τὴν γραμμὴν τῶν ἀποκλειστῶν. Οἱ Ἄγγλοι, τὸν κατέδιωξαν παρρηθῶς καὶ τὸν ἠναγκάσθη νὰ προσορμισθῇ εἰς Γαλ- λίδον τινὰ ὄρμον. Ἄγγλικὴ δὲ τις φρε- γάτα, μὴ δυνήθητα ἐνεκεν τοῦ ἐναντίου ἀνέμου νὰ παρακολουθήσῃ ἐπὶ πλέον τὸ τολμηρὸν πλοῖον, ἐκούθη ἔζωθεν τῆς εἰ- σόδου τοῦ ὄρμου, ὡς γαλλῆ ἀναμύγουσα τὴν λείαν τῆς.

Ἀλλ' οἱ ἀπόγονοι τοῦ Ὀδυσσεὺς δι- εφυλάττον καὶ τότε τὴν κληρονομίαν τῶν, ὁ δ' Ἕλληνας πλοίαρχος ἀσφοκινέμενος τὸ τέχνασμα, ἐρριψε τὰς ἀγκύρας καὶ ἀγέ- μενον.

Ἦλθεν ἡ νύξ.

Ἡ ἄγγλικὴ φρεγάτα ὀπίσθε πᾶσαι τὰς μεγάλας κελυθῶς τῆς, ἐπλήρωσεν αὐτὰς στρατιωτῶν καὶ τὰς ἐξέπεμψε κατὰ τοῦ πλοίου. Τὸ σχέδιον ἦτο κολόν καὶ ἡ λεία βεβαία. Οἱ δέκα ἢ δεκαπέντε ναῦται δὲν θὰ ἠδύναστον ἂν ἀντικρούσωσιν τῷ πολυ- ἀριθμῷ καὶ πόνονπλα πληρώματι τῶν πα- λεμικῶν κελυθῶν τῆν ἐπαύριον δὲ ὄλοι θὰ ἦσαν ὡς περὶ τὰς κρεμασμένοι ἀπὸ τῶν κεραιῶν τῆς ἄγγλικῆς φρεγάτας, διὰ νὰ μᾶθη ὁ κόσμος πᾶς τιμωροῦνται οἱ τολ- μῶντες νὰ περιφρακῶσιν τὰς διαταγὰς τοῦ Ἄγγλου στολάρχου.

Αἱ λέμβοι ἐπλησίασαν, αἱ κῶπαι ἀθο- ρύβως καὶ προσεκτικῶς ἐυρόμενοι οὐδένης θὰ ἐξήγειρον τὴν προσοχὴν. Ἐν λεπτὸν ἔτι καὶ συκελήθησαν οἱ αὐθᾶδες ναῦται, ἐκυριεύθη ἡ ἑλληνικὴ ναῦς.

Οἱ Ἄγγλοι στρατιῶται ἀνήλθον ἐπὶ τοῦ καταστρώματος.

Φωτιά! κτυπᾶτε! ἐκραξεν ὁ Γκίνης.

Καὶ ἤρθετο μάχη ἐκ τοῦ αὐστράδην. Μάχη φρικτὴ ἐν τῷ σκοτει. Τὰ πλοῖα μόνον ἐφῶτιζον, ἐβρόντων καὶ ἐθανά- τονον αἱ μάχιμα ἡτραπτον καὶ ἐθυ- βίζοντο εἰς τὰ στήθη, οἱ παλέμεις κατέ- ππτον ἐπὶ τῶν κεραιῶν καὶ τῶν σωμα- τῶν. Βοῆ, ἀλλοαλαγμός, βλασφημίαι ἐξη- κόντιζοντο ἔθνην κἀκείθεν.

Πτώματα Ἄγγλων ἀξιωματικῶν καὶ ναυτῶν ἐκάλυψαν τὸ ἔδαφος, οἱ δὲ ἐπι- δρομῆς ἠττηθέντες ὑπεχώρησαν καὶ ἐπα- νῆλθον εἰς τὰς λέμβους τῶν.

Καὶ ἡ ὑπὸ τῶν ἰαχῶν παραχθεῖσα σιγὴ τῆς νυκτός ἐβασίλευσε πάλιν ἐπὶ μικρῶν, μόλις διακοπτομένη ἀπὸ τῶν κυμάτων τοὺς φλοίσβους ἢ τῶν τραυματιῶν τὰς οἰμωγὰς.

Οἱ Ἄγγλοι, τρέμοντας ἐκ τοῦ πείσμα- τος καὶ παραφοροὶ ἐκ τοῦ αἰσχύους, συ- σκέπτονται. Πέμπουσι λέμβον εἰς τὴν φρεγάταν καὶ ζητοῦσι διαταγὰς. Ἡ φρε- γάτα προχωρεῖ καὶ ἀρχεται ἰσχυροῦ πυ-

ρός διά των κανονίων της κατά του Έλλη- νικού σκάφους.

Τότε ώρησαν και σύβης οι Άγγλοι εκ των λέμβων των και άνηλθον πάλιν επί των πλευρών του πλοίου. Η πρόσβο- λή επανελήφθη σφοδρότερα και πεισμα- τωδέστερα. Άλλά δεν έπαιζον και οι Έλληνες νησιώται ή δράξ δ' εκείνη των ήρώων έφάνευσε πάλιν άρκετους και ήνά- γκασε τους λοιπούς να υποχωρήσωσι!

Και συνέκρουον τά κύματα νέα πάλιν πτώματα προς τας πλευράς του πλοίου, μεταξύ δε τούτων και τινα Έλλήνων ναυτών, μαρτύρων του έθνικού ήρωισμού, ών τὰ τιμια όνόματα άγνοεί ή ιστορία.

Δ

Άλλ' ό εκ της φρεγάτας κανονοβολι- σμός εζηκούλυθαι, νέαι δ' επικουρίαί ήρ- χοντο εις τους ήττηθέντας. Τό άσθενές έλληνικόν πλοίον είχε καιρίως πάθει, και ... θα έπιπτε τέλος εις τας χείρας των έθρων.

— Όχι! έκραζεν ό Γκίνης. Και δεν παρεδόθη.

Γάλλος άξιώματικός προσελθών εκ του μέρους της ξηράς, εθαύμαζε την άνδρείαν των Έλλήνων, αλλά και εταλάνιζε την τύχην των. Δεν θα ήδύνατο ν' άντι- στάσιν εις τρίτην κραταιότεραν πρόσβο- λήν. Ηθέλησε να συσχερθη μετά το πλοιάρχου περι των μέσων της πιθανώ- τερας σώτηρας. Άλλ' ό Γκίνης είχεν ήδη άποφασίσει!

Ό Γεώργιος Όλύμπιος και Γαβριήλ ό ήγούμενος του Άρχαίου δεν είχαν άκό- μη διδάξει εις τόν κόσμον πως δύναται τις να διαφυλάξη την εθνικην τιμήν, κείων ό,τι δένδύναται να σώση, ό,τι δεν πρέπει να παραδώση εις τους έθρούς.

Άλλ' ό Βασιλείος Γκίνης τό έγίνωσάκέν.

Έντός του πλοίου ύπήρχε πυρτίς και άλλα εύφλεκτοι ούσαι. Κατήλθεν εις τό κύτος μετά τινων εκ των ναυτών του, πα- ρέμεινεν εκεί επί μικρόν και άνήλθε πάλιν. Είτα διέταξε τους ναύτας να λύσωσι την μοναδικήν ίσως λέμβον και εισελθών μεθ' άπάντων εν αύτῃ, διά ταχείας κω- πηλιάς άπεμακρυνθη του προσφιλους πλοίου.

Μετ' όλίγα λεπτά διέταξε τους κωπη- λάτας να σταθώσιν. Παντες έστράφησαν προς την περιλημένην αύτών πλωτήν κατοικίαν, ίνα την αποχαίρειτώσωι διά παντός.

Μέλιος καπνός εζήρχετο εξ όλων των πλευρών, από της πρώτης, από της πρώ- ρας, από του καταστρώματος φλόγες δ' έξεπέμποντο πανταχόθεν. Τό πλοίον έ- πυρπολείτο.

Ε

Ευφάνταστος ποιητής θα ήδύνατο να περιγράψη διά στιχών περιπαθών την θλι- ψήν, ήν ήσθάνοντο την στιγμήν εκείνην ό πλοίαρχος και οι ναύται, βλέποντες τας κατακαύσασας τό πλοίον των φλόγας. Θα ήδύνατο να περιγράψη επίσης την χαράν, ήν ήσθάνοντο οι νικηταί σώζον-

τες έαυτους νικώντες, δε διά της φυγής των έτι τους έθρούς των. Η γλυκύπε- κορος άντίθεσις των αισθημάτων, αι φλό- γες, ό τρίγυμς τών πυρπολούμενων ζώων, ή νύξ, τό πέλαγος, ή νίκη, δύναται να έμπνεύσωσι τόν ποιητήν, ίνα τονίση επί της λύρας του ώδών παθητικωτάτην.

Άλλ' ύπήρχον και άλλοι θεαταί, και μόνον ό Σατανάς δύναται να φαντασθή τί ήσθάνοντο οι Άγγλοι.

Τό πέλαγος έλαμφεν όλον, οι Ιστοί του έλληνικού πλοίου, ως πελώρια λαμπά- δες, αναλυόμεναι εκ των φλογών, επι- πτον ό εις μετά τόν άλλον και εσβύρντο συρίζοντες έντός του ύδατος. Τό δε πυρ- πολούμενον σκάφος έφώτιζεν, εκτός των πέριξ άκτών, ένθεν μέν τας χαρμασούνους μορφάς των Έλλήνων ναυτών, εκείθεν δε τὰ ώχρά εκ του πείσματος πρόσωπα των Άγγλων. Φρικώδης βλασφημία άντήχη- σε τότε εκ μέρους αύτών εκφράζουσα την άρρητον και έσχατην όργήν των. Οι δε Έλληνες, αποβιβαζόμενοι την στιγμήν εκείνην επί της φιλοξένου γαλλικής άκτής άπήτησαν, έπισφραγίζοντες την ρωμα- ντικωτάτην ακνήην, δι' όμηρικού καχ- χασμού....

Οι Γάλλοι, φιλόξενοι και θαυμασταί της άνδρείας, λαμπρώς ύπεδέχθησαν με- τά τινάς ήμέρας εν Παρισίσι τόν Έλ- ληνα πλοίαρχον, ούτινος ήδη είχε προ- τρέξει ή φήμη. Άλλως τε ό από έτών διαρκών άγγλογαλλικός πόλεμος καθίστα αύτους προσφιλέστερον τόν άρελή εκεί- νον ναυτίλον, όστις τόσο θαρραλέως έ- χλευσάσε και έπολέμησε τους επημέρους έθρούς των. Η δε γαλλική Κυβέρνησις, βραβεύουσα την γενναϊότητα του, τον άντήμειψε γενναίως επίσης, διά μεγαλο- πρεπούς δωρεάς, αν ουχι άγταξίας της άνδρείας, άλλ' ύπερτερας της άπωλείας ήν είχαν ύποστή μαχόμενος κατά των Άγγλων.

Μέγα και ώραιον άγγλικόν πλοίον είχε συλληφθή τας ήμέρας εκείνας ύπο των Γάλλων πλήρες πλοσιού φορτίου εξ ά- ποικιακών.

Η γαλλική Κυβέρνησις τό έδώρησεν εις τόν Βασιλείου Γκίνην.

Μετά τινάς δ' ήμέρας οι Έλληνες ναύ- ται, κύριοι του ώραιου σκάφους, ύπερ διά της άνδρείας των έμέριδσαν, έξέπλεον εκ Μασσαλίας ίνα επανέλθωσι τροπαιοφόροι εις την φίλην πατρίδα των.

Έπί του όπισθίου δε Ιστού εκυμάτε- ρεν ύπερήφανος ή γαλλική σημαία, ήν ή γαλλική Κυβέρνησις είχε δωρήσει εις τόν Βασιλείου Γκίνην, διορτάσα αύτον ύπα- πρόξενον της Γαλλίας εν Σπέτσιαις και έμπιστενομένη αυτώ την υπεράσπισην των εν τῷ Αιγαίω συμπερομένων της!

Τοιαύτα εξετέλουν ήρώϊα, έργα και πρό της επανάστασως, έτι ό άτρόμητος νησιώταις μας.

Διά τοιούτων λαμπάδων, ως τό πυρ-

ποληθών πλοίων, έφώτιζον την τότε ιστο- ρίαν των και εζήγγελλον πανταχού, δει- θέν άπέθανεν ή Έλλάς των ήρώων και των εύγενών αισθημάτων.

Ούτως οι πρόδρομοί της εθνεγερσίας εκήρυττον ότι εκείνος έτι άνθρώποι εν Έλ- λαδι.

Ότε δε επέστη ή ώρα της αναστά- σεως, δεν εuréθησαν άπαράσκευοι εις τὰ εύαγγέλια οι λαοί της γης, άλλ' έπίστευ- σαν και συμπάθεως επεκρότησαν εις τόν άγωνα του δικαίου.

ΙΩΑΝΝΗΣ Μ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

5 Φεβρουαρίου 1888.

Εάν σοι έγγραφον, καλέ μου φίλε, ότε μεγάλη πολιτική μεταβολή συνέτελέσθη τας ήμέρας ταύτας εν Αθήναις και ό,τι εζεθρονίσάμεν μίαν βασιλίσσαν ίνα στέ- ψωμεν ήλλήν, την πτωχην αδελφήν της Τερψιχόρην την έφορον των τρελλών της Αποκρέω διακεδάσων, ίσως - σως δεν θα με έπίστευες. Καί όμως αντίστασες μη ούσης ή πολιούχος Αθηνα ή ως επί τό πλείστον κατ' έρήμην προστατεύουσα την πόλιν μας, έφυγαδεύθη έντελώς και ούδ' ως φιλόνομος έργάνη φαίνεται πλέον ούδαμού. Ό χαλός Φεβρουάριος μεθ' ό- λην την δυσκινήσιάν του, την εξεδίωξε πέραν των συνόρων και ήδη κλαίει ίσως εκ του πείσματος ότι δεν δύναται κα- πάλιν να μεταμορφώση εις άρχαία όλας τας κυρίας, αίτινες κομποάζουσιν ότι και άνευ αύτης φιλοτεχνούσι τας περιχόμ- φους εσθλάτας δι' άν θα λάμψωσι και θα κινήσωσι την γενικην ζηηλοτυπιαν εν τῷ πρώτῳ χροῒ μετημνησμένων και μη. Τό μέγιστον μέρος του πληθυσμού—διότι ήγω εζαχολούω παρὰ τὰ διδάγματα της στατιστικής να πιστεύω εις τιν άρχαίον κανόνα καθ' όν και γυναίκες εινε επτα- πλάσιαι των άνδρών και διά τούτο εκαστος δικιοῦται, οίμοι! μέχρις επτά να νυμ- φευθή.—τό μέγιστον μέρος του πληθυ- σμού χορεύει κατά την στιγμήν ταύτην ή έτοιμάζεται να χορεύση. Καί άν ήφις εν βλέμμα μόνον εις τας εφημερίδας θα ίδης ότι ήλη ή κοινωνική πολιτική και φιλολογική ήμῶν κινήσις άντιπροσωπεύ- εται διά των βηματισμών του στροβίλου ή του εγκύκλιου, ός ό κύριος Α έκμμε μετά της κυρίας Β. Της κ. Β. ειπον; άλλ' ολαι αι άλλαι κυρίαί διατι να ή αναφέ- ρουνται; Μη αύταιν τὰ όνόματα και τὰ έπιθετά δεν έχουν αρχικά γράμματα; Όχι! αλλά δεν χαιρούσιν ίσως την ευ- νοϊαν του γράφοντος, και ήγειρόνται πα- ρευθής αλήθεις, ύσαύροφροναί κατά των πτωχών εφημερίδων, εκ μέρους τών κυ- ρίων κείνων—δεν έμνημονεύθησαν και ίσως αι στωαφόφοροι ναύται εινε ή αλήθης και- νία της κακοδομορίας του αθηναϊκού τύπου; Βλ' εύτυχώς αι έπαρχιακαί εφη- μερίδες μεθ' όλων τους κεραιώνους εις έ- σκαυάντιονσιν από τινος καταναυτών, και της πρωτευούσης! Που να ίδης εν ώ-

τας όνομα γυναικός, και μάλιστα γυ- ναικός χορευούσης; θα έθεωρείτο ποῦνα εγκληματιό όποιον πολὺ ακούσει θα επλ' ή- ρονεν ό ύπεύθυνος συντάκτης. Ηλίουσε ποτε ένα διηγούμενον σχετικην τινά στο- ρικην, όποια ουδέποτε θα λαομανήσων. Είχε γραφεί εν τῇ μονασελίδα εφημερίδι- του ότι δεσποινίς τις εξετασθείσα διε- κρήθη και έθκυμάσθη. Την επαύριον πα- ρουσιάζεται εις τό γραφειον—κατέχον τό έθρον των παραθύρων του τυπογραφείου —ό αδελφός της εξετασθείσης—Ποιός εινε που βγαζει την εφημερίδα; έρωτά κατακόκκινος εκ της όργης και πολλων βρόδων ίσομεγέθου προς τόν εκ συντακτικην. Ούτος, εύφρων νέος—έγενεν επαισάει και βουλευτής—ένόησεν εκ τουτόνου μεθ' ου ήμίλει ό επικριπτης ήτι ή ύπόθεσις ήτα σοβαρά και εκρινε καθήκον του να ψευθή λέγων:—Εφρησε σήμεραν δι' Αθήνας. Και θα γυρίση;—Μάλιστα.—Σαν έλη- τὰ λέμε. Του δείχνω ήγω. Και τι ένομιασε (ό πρόσθεσε εν έπιθετον της άρεμείας σου). Για ποιά επήρε την αδελφήν σου, να την περάση στον τύπο! Άλλ' ή πρόσ-δος της ιδιωτικής δημοσιογραφίας βαινει ήδη καταπληκτικώς και εις τὰ καλά ταῦτα παραδείγματα ήρχισαν να μη, κα- θυστερωσί πλέον τὰ όρη και οι ποταμοί, οίτινες δαναείζουσι τὰ όνοματά των εις τας έπαρχιακάς εφημερίδας.

Σοι έλεγον λοιπόν ότι άλλη κέρη του Διός, όχι βεβαίως ή φρονιμώτερα, διευ- θύνει ήδη τας Αθήνας. Ούφρα; αν ύπάρ- χουσι και τινες χορευάντες τόν άποισίαν της πείνης, χαράν, τούτοσο ήναμάζουσιν αυτοί και μόνον. Άλλος τό έμαθε, και ή συμπάθης της θλίψως αδελφή, ή συμπά-θεια, και πάρασκευάζει και δι' αυτούς αναφυκτικά τινά. Εν Πειραιεί έδόθη ύπερ των πενήτων μεγαλοπρεπής συνά- λια πρόσελκυσάσθ όλων τον καλον αθη- ναϊκόν κόσμον και άοικετὰ εκάτοντάδας δραχμών. Αί κυρίαί της γειτονικής πό- λεως έφιλοτιμήθησαν να φανώσιν άνωτε- ραι κατά τε την φιλονουπιαν και τῇ κέλλος των εν Αθήναις όμοφυλων των, και επέτυχον εις άμφοτέρα. Ηδη όμως έτοιμάσθησιν ροβεράν άντεδιδίχθαι αι Α- θηναίδες διά δύο εύεργετικων χορών, ών χορηγοί εις τό Δημόκριτον και ό Παρ- ρασός. Ίδωμεν ποῦται θα λάβωσι τό γέρας.

Περί των ενεργειών του πέριαι αυτα- θέντος κομητάτου των Αποκρέων, όπερ τότε μεν έπαρουσίασεν εύάρεστα σχετικώς άποτελέσματα επείτα δε άνήλθεν εις πε- ριωπήν «Γπουργεσία των Μετημνησίμα- των» με ύπουργόν τον κ. Φρακρίτην, αμα- βάλλω να σοι γράψω τι. Ηδη παραλει- φεται εις τόν άγωνα και πανταχόθεν συ- ναίει έράνους και δωρεάς. Ο σκοπός του εινε διττός, και, ύπο ολιγοήμετε επόψιν αν εξετασθή, αξίως ύποσχεθείσας. Εξ- ένός επιδιώκει την εξευγένισιν της έπα- ρχιακής και της έθνεγερσίας. Ητο ροβερόν πρό- διέτις έτι θεάμα εν τῇ ίσοσφεί παλαι- ολιθέρως συμπτώσεως. Αμφοτέροι κλει-

ή παρελάσις χυδαίων και χυδαροειδών συ- κησιών άντιπροσωπεύσων κατά τρεπ- ήτρος της χαράς την ελληνικην φιλο- κάλλων.

Οι άπογογοί του Φειδίου επήρασαν τον την καμήλαν και τον Φασουλην ως τῇν κρόνην ενσάρκωσιν του σκτυρικού πνεύματος και θεωρούν τούς γυμνοκό- χλιας της πικρήτης παρ'ήρα και τό γαίτανάκι: ώς την αναστάσιν των γυ- μνοκροῦ και τῷ άγώγι του φελλοῦ. Και μζς άκτερον οι ζένοι τῇ ευρισκομεν άστειον ή ευδέστον εις τὰ άποή ταῦτα θεάματα, πρό των όποιων και οι άγριοι της Αφρικης θα έδυσπόρουν. Εξ άλλου επιδιώκεται σκοπός πρακτικώτατος. Ου- δεις άρνείται ότι όλιγον τι πνεύμα εκ του παλαιού εκείνου διατηρείται εν τῇ Διτι εν τῇ ζωόγονοθῃ; Ας ύποκινθῇ ή άειλλα, ας βραβευθῇ ή σχετικη ευφυία και θα επείσωνται πανταχόθεν ίνα ιδώσι την αναγέννησιν ταύτην. Θα σπρόσασ- τανταχόθεν έλληνας και ζένοι εις τας Α- θηνας καθ' ωρισμένην εποχήν, καθ' ήν θα τοῖς παρουσιάζεται ό,τι κέλλον ήδυν- νήθη να επινοήση ή ελληνική εύφυία ή συγγραφος. Καί οι πτωχοί ήρωαί της πό- λεως ή ήμῖρα ίσυντάξαι ήν δια των ευ- ρωπαϊκών περιηγητών τῇ παρήχει άσπρός τας αρχαιότητες έως θα αύθιήσων και θα δοθῇ αύτω γέμ ζωῆ εις τό επόμενον. Τοιαύται σκέψεις κατέστησαν ήμῖν προσ- φίλες τό κομητάτον των Αποκρέων και ούδεις ό μη εύχόμενος περι της πρακμα- τώσεως του διητού σκοπού του άρου μάλιστα θα μζς διασκεδάση τόσον, κι αν έτι άποτυχῇ ύπερον από τόσον θόρυβον και τόσην άσέβημον ύποστήριξιν.

Υστερον από όλα ταῦτα έννοσῃς κα- λῶς ότι να άσβαρά ζητήματα τίθενται εν δευτέρα μοῖρα. Μόνον τό Χάνι της Γραβιάς μένει επί της επιρνεύας, διότι που άρνει να τό λησμονήσωμεν έτω και προς στιγμήν ό άνάδοχος του κ. Κυργού- πορος. Ο φιλοπάτρις άνηρ έχει φαίνεται, πολλήν ζωή εν τῇ καρδία και εξακολου- θει να μζς τῇν μετχιδίην. Ηδη μετὰ την πλήρη επίστηψιν του έργου του ύπο- την οικονομικήν έποψιν ήσχατο να φρον- τίξῃ και περι μεγάλης πανελληνίου μνη- μουσίου έστῆς; ήτις τελεσθήσεται κατά την άνοιξιν επί του τόπου, επ' ου ήθλη- σεν ό Ανδρούτσος. Φυσικώς απέδραψε κατά πρώτον εις την εθνικην Μούσαν και ό Αχιλλεύς Πακιάσχος έδέχθη να γράψῃ έλεγείον εις τους πεσόντας εν τῷ Χανί τῇ Γραβιάς και να τό απαγγείλη επί τόπου. Ηδη μάλιστα καταγινοται εις τόστο συλλέγων τὰ διαφύλλα, δι' ών θα στήθῃ παύ ήρωας εκείνους. Άλλ' άμ- φότεροι ό τε άνάδοχος και ό ποιητής και μετ' αύτών πάση πατριωτικῇ καρδία έ- πέπρατο να δοκιμάσωσι βαυτατήν θλι- ψήν. Δύο και μόνον ναύζοντο έτι μέρην- ρες και άγωνισταί της ήρωικής εκείνης πολιάρχιας, ό Ανδρέας Παπαλεξόπουλα και ό Σπύρος Μπραγιώγος. Και ό τῆσο- ολιθέρως συμπτώσεως. Αμφοτέροι κλει-

σαν κατά τας ήμέρας ταύτας, δια παν- τός τοῦσ οφθαλμούς δι' ών έβλεπόν ποτε εκεί τον άργυρόν των μαχόμενον και έ- ναμύλλω ήκολούθουν τό παραδείγμα του. Άγνωστον δε αν και άλλος τις έπιζῆ- ίνα μετ' εσβαρμού ως άγιον λαίψανον φε- ρόμενον εκεί μωρώση και εύλογήση την έσπῆτην, ήν τοσάκις ίσως έπόθησε κατ' ώνει- ρέθη. Τόση όλίγοι, φίλε μου, άπέμειναν!

Θέλεις να σοι αναφέρω και δύο έτι θανάτους προσώπων ιστορικων της πό- λεως ήμῶν; Διά τό εν λέγω, ό Θεός να τόν συγχορήση διά τό κακόν τό όποιον μζς εκάμην. Αν δεν ήτο αύτός θα ήτο άλλος τις. Καί έμωξ από της καθόδου του γέρω Λαβέρν εις Αθήνας ήσχατο άδι- ναικική τις κατάσταση; ήταστα εύχάρι- στος. Αυτός ό μακρότης ύπήρξεν εν ειση- γητής του έρωτος προς τας άμαρτωλάς του Όφρεμπαχ μουσας.

Τό έτερον πρόσωπον ύπήρξεν ή ζωῖα των Αθηναίων ιστορία. Ηδύνατο ν' απο- βῆ ήρωί μακράς κοινωνικής μελέτης εις τας χείρας δεξιού λογιτέχνου. Δύο γε- νεάς ανθρώπων έφερέν ύπο τό φῶς του ή- λίου. Γπήρξε μάλιστα στιγμή μεγάλη, επίσημος, καθ' ήν τό έθνος ολοκλήρην έγευόταν την προσοχήν του εστοχίμε- νην εις τας χείρας αύτης. Διότι περι γυ- ναικός πρόκειται.

Περί της διάσημου μιας Μακρίτη, ής τό όνομα και μόνον ποῦς τόσα επίση- μα συνδέεται γεγονότα του Αθηναϊκού βίου. Αυτή πρώτη έδέχθη εις τας χείρας της τόν άλκιμον ήδη Κωνσταντινον, αυ- τῇ ειπεν εις τους άντιπροσώπους του ένα- γωνίως τότε άναμείνατος πανελληνίου των περιόπατων λέξιν: Αφρά! Και εις πάσαις άλλους είπε τό αυτό διά να τῆς χροροήσῃ! Είς πόσους απέφυγε να ελ- πῆ τό έναντιον προσπαθούσα διά μελί- χου μελοδραματός να τους εξευμείνη ήτα τό πτωχόν πλάσμα, όπερ έτόλμησε να έλ- θῇ εις τόν κόσμον, ενῷ ήτο ... κορίτσι! Και άλλα, και άλλα. Ο Θεός να ανα- παύσῃ την αγαθήν πρεσβυτιαν.

Ουδέν άλλο νεώτερον αναφέρουσι τὰ χρονικά των ήμερών. Ουδέν, εκτός της έ- πιδημίας των ταχυδακτυλογραψών. Σοι εινε βεβαίως γνωστόν ότι έθιμον της ή- μετέρας πόλεως εινε, μόλις ιδρούση τις κατάσταση, έδωδιμοπωλείον ή και πάν- άλλο είδος εργοστασιου των μάλλον ά- ρχιστων ειδών, να ιδῇ την επαύριον πα- ραπλεύσῃ; άλλο ιδρούόμενον και τρέπον, την άποτυχίαν άμφοτέρων. Τούτ' αυτό συνέβη και με τους ταχυδακτυλογράφους και θαυματοποιούς, όμογενεις και άλλω- γενεις. Ηθεν εις και την επαύριον εν- ρέθησαν ταχακολλημένα τὰ προγράμμα- τα είκασά διαφόρων. Και εκπελασιν πάν- τες θαυματά πολλά εκτός ενός, και τῆ- σου να προσελκύσωσι θεατάς.

Πμδμ

Τὸ κατωτέρω ἔμμετρον διήγημα δὲν εἶνε τέκνον τῆς φαντασίας τοῦ ποιητοῦ. Πολλοὶ θηλοῦσαν νὰ ἐξαγνίσωσι τὴν ἀμαρτιαν πλάττοντες ἱστορίας, ἐν αἷς ἀμειλικτος ἀνάγκη ἢ ἐπάραιτος Μαῖρα ρίπτουσι πρὸς λίθον, ὅς ἂν κατασυντρίβεται ἢ ἀγνόηται τῆς γυναικὸς καὶ εἰς πῦλιν μετα-

ΑΧΙΛΛΕΟΣ ΠΑΡΑΣΧΟΥ

ΦΟΙΒΟΣ ΚΑΙ ΕΥΓΕΝΙΑ

(Ἐμμετρον διήγημα)

Ο ΦΟΙΒΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΓΕΝΙΑΝ

Μὴ μ' ἀγκαλιαζετε· ἀφασε ἀγκαλιασθὲ καὶ ἐνα·
Μὴ μὲ φιλεῖς· ἢ ἀγορὰ θαρρῶ πῶς μὲ φιλεῖ·
Δὲν σ' ἀπομένει τίποτε νὰ δώσω καί σ' ἐμένα·
Ὅ,τι κα' ἀνείχες τάχα σ'· ὁ,τι κα' ἀνείχες καί ἐγώ!
Ἄφσε τὰ χαίδια, ἄφσε τὰ καὶ τούτ' εἶνε ξένα·
Ἐκείνων, ὅπου δότερα θὰ ἔλθουνε ἀπὸ ἐμένα·
Δόσε τ' ἀπομεινάρια σου εἰς ἄλλους νὰ τὰ φάνε·
Ἐκείνου ποῦ μοιάζονε μ'· ἄλλη τροφή δεῖται νὰ εἶνε·
Μὴ μὲ κυττάς ερωτικά καὶ μὴ γλυκὰ μοῦ νεύεις·
Ὅποιος ἐκύτταε πολλοὺς κἀνένα δὲν κυττάζει·
Καὶ μὴ μοῦ λέε· πῶς μ' ἀγαπᾷς· καὶ σὺ δὲν τὸ πιστεύεις·
Μὴ μοῦ τὸν βρίζεις τὸ Θεοῦ ποῦ μέσα μου φυλάζει·
Σὰν μοῦ τὸ λέε, μοῦ ἔρχεται τὴν ἀγκαλιά ν' ἀνοιξῶ,
Καὶ σένα καὶ τὸ φέμμα σου μέσα σ' αὐτὴν νὰ πηδῶ,
Τὸν λόγο αὐτὸν ὁ Σατανᾶς, ποῦ γέννησε τὸ φέμμα,
Κι' ὅσαι σὺ μοιάζονε δὲν μποροῦν μονάχα νὰ τὸν ποῦνε·
Γιατ' ἔχει μέσα τοῦ Θεοῦ καὶ κοιναγίας αἶμα,
Καὶ δὲν μποροῦν τὰ χεῖλη σ' αὐτὸν νὰ μωρσοῦνε!
Ἐμεῖς ποῦ ἔδωσ' ὁ Θεὸς ἄλλου νὰ γεννηθοῦμε,
Καὶ ἄλλαις μᾶς ἐμοίραναν ἀπ' ταῖς δικαίαις σ' ἐμοίραις,
Τὸ λόγο αὐτὸν πρὸν ἔγωγε δὲν τον πολυπετοῦμε·
Γιὰ Φράγκο θὰ μ' ἐνόμισες, γιὰ Φράγκο θὰ μὲ πῆρες!
Κρίμα στὴν εὐμορφάδα σου, στὴν εὐμορφία σου κρίμα,
Στὰ μάτι' αὐτὰ τ' ἀγγελικά, στὴ νεότητ' ἐν γλυκειά σου·
Μέσ' στὸ βαθύ τὴν ἔθαψες ἄς ἀμαρτίας μνημα,
Καὶ τώρα εἶσαι ἀσχημὴ μ' ὅλη τὴν εὐμορφία σου·
Στὰ κάλλη καὶ στὴ χάρη σου κἀνένας δὲν προσέχει·
Ἡ εὐμορφία εἶν' ἀσχημὴ, ὅταν τιμὴ δὲν ἔχη!

Η ΕΥΓΕΝΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΦΟΙΒΟΝ

Δὲν σ' ἀγκαλιαζῶ, ἀπόνη, ἀφοῦ στὴν ἀγκαλιά μου
Εἶνε ὀχαιεὶ καὶ πῆγουνε, ἀγκαθία καὶ ξεσχίλουν·
Δὲν σε φιλεῖ ἢ ἀγορὰ μωρῖε στα φιλιά μου·
Τὰ πουλημένα χεῖλη μου τὰ χεῖλη σου δὲν βρίζουν·
Ὅμως ἐκεῖνος, ποῦ Θεὸς κάτω κι' ἐπάνω ἐφάνη,
Κι' ὅπου κορῶνα ἔκαμε τ' ἀκάνθηνο στεφάνι,
Ὅλο τὸν κόσμο ἔβαλε στὴν ἄπειρην καρδιά Του,
Καὶ σ' ἔλους ἔδωκαν φιλὶ τὰ χεῖλη τὰ γλυκὰ Του!
Κι' ὅταν μιὰ μέρα ἔπεσε στὰ πόδια Του θλιμμένη,
Μιά σὰν κι' ἐμένα δύστυχη, στὰ δάκρυα βουτημένη,
Ἐκείνος δὲν τὴν ἔσπρωξε· Ἐθόλωσε ἢ ματιὰ Του,
Κι' ἀπάνω τὴν ἐσήκωσεν ἢ σπλαχνικὴ καρδιά Του,
Γιατὶ κηγάπησε πολὺ· ἄχ, ὁ Θεὸς τὸ ζέρει,
Πῶς πέφτ' ἢ κόρη σὰν ἀνθός, ὅταν φυσήσῃ ἀγέρι!
Ὅ, σὰν ἐχάριδαν πολλοὺς τὰ χεῖρά τὰ δικὰ μου,
Πολλοὺς καὶ ἐπαρηγορησε ἐπάνω στὴν καρδιά μου,
Δὲν θὰ σοῦ εἰπῶ πῶς σ' ἀγαπᾷ τὰ δόξολόγια ἐκείνα,
Ὅπου προσχωροῦντε τριαντάφυλλα καὶ κρίνα,
Μὰ πρόσεχε, ὅταν αὐτὰ τὰ λόγια σ' ἀγιασμένα,
Στὰ λέγουν· χεῖλη ἀφιλήτα, ἐντροπικά, παρθένα,
Μὴ τὸ Θεοῦ σοῦ πεῖο πολὺ ἀπὸ ἐμένα βρίζουν·
Πόσα φαρμάκια βρίζονται μέσ' σ' ἄνητ' ποῦ μωρσοῦνε!

Ναι, πόσαι, ἔχουν τὸ κορμὴ παρθένα, ἀσπροκρίνο·
Καὶ τὴ λαγνεία στὴν καρδιά καὶ στὴ ψυχὴ καρῖνο·
Ὅσαι παρθένας, ἔχουνε ἀφιλήτ' ὀ στόμα,
Μ' ἀτιμασμένη τὴν καρδιά καὶ τὴν ψυχὴ ἀκόμα,
Τὸν Σατανᾶ στὴν Τράπεζα ἐπάνω τὴν ἄγια,
Κι' ἔξω, στοὺς τοίχους, Παρθέλλ' ἀγγέλους καὶ θρησκειαί·
Δὲν ἀτιμάζεται ποτὴ ἢ κόρη ἀπ' τὸ κορμὴ τῆς,
Ἀνίσως δὲν ἀτιμασθῇ μ' αὐτὸ καὶ ἢ ψυχὴ τῆς,
Πόσαι, περμέναις στὴ ψυχὴ κι' ὀλοβαίαις εἰς τὸ σῶμα,
Καὶ μᾶς λιθβολοῦν ἐμεῖς, γιὰτ' ἔχουν ἰόνι αἶμα,
Καρδιά λιθαροὶ ἀσάλευτο καὶ τὸ σκόταδι βλέμμα,
Τὰ ὄχι ἀτιμῆ τιμῆ, τιμὰ ἀτιμία,
Πόσαι, φοραῖ, ἢ ἀρετὴ δὲν εἶνε ἀμαρτία!
Τιμὴ ποῦ δὲν πολέμησε, ἀνώφελα καυχᾶται,
Καὶ δὲν κἀνεὶ κι' ὄ νεκρός, γιὰτὶ βαθεῖα κοιμάται·
Ὅμως ἐκεῖναις ποῦ φωτιά μέσα ἔσαις φλέβαις ἔχουν,
Κι' ἀπὸ τοῦ παραδείσου φῶς φλογίζετ' ἢ καρδιά τους·
Ἐκείναις ποῦ μὲ δάκρυα καὶ αὐτὸ τὸ φεῖδι βρέχουν,
Ποῦ ἔχουν πίστι μέσα τους, καὶ πίστι στὴ ματιὰ τους,
Ὅπου νικιῶνται ἢ πτωχαίς γιὰτ' ἔχουν πᾶντος πόνο,
Ἄπὸ ἀγάπης δάκρυα κι' ἐπιβουλή εὐπλαγχγίας,
Αὐταῖς μποροῦν γιὰ τὴν τιμὴ νὰ καοχηθοῦνε μόνο·
Κἀνεὶ δὲν ἀτιμάζεται, σὰν γίνεται θυσία!

Ο ΦΟΙΒΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΓΕΝΙΑΝ

Ἄληθει· ἀλήθεια· πλὴν ἄρα· τί ὄρελος κἀμμένη!
Ὅ,τι κα' ἀν' πῆς, ὁ,τι κα' ἀν' πῶς· ἄχ εἰς ἀτιμασμένη·
Ἀτιμασμένη τί φοικτὸ, τί δόξολόγια τὸ
Νερόν καὶ κἀταφορόντισε! Ἄγνη νὰ γίνης πάλι,
Ὅ,τι κα' ἀν' κόρης, δὲν μπορεῖ· ἔπεισε κάτω κάτω
Καὶ δὲν σηκώνεται κἀνεὶς, εἰς τὴν τιμὴ σὰν σφαλῆ!
Ἐπικρανοῦν τὰ λόγια μὴδὲ σὲ ὑβρίζουν, τὸ ζέρω
Πλὴν δὲν θὰ σ' ἐβρίζε ποτὴ, ἀν' δὲν σε ἀγγίζουσα·
Τὸν ἔρωτα τ' ἀθέλητα γιὰ σένα ὑποφέρω,
Μετ' αὐτὴν τὰ λόγια μου καὶ ὑβρεῖς ἐχθιδόσω,
Ἐίσαν· σὺ γὰρ με· θρηναῖ ἐνδ' ὄτ' ἔγω· εἰσαῖ
Πλὴν δὲν τὸ λέγω· ἀδικὰ φροῦδρα καὶ φροδραῖ,
Σὺ νὰ τ' ἀκούσης καὶ ἐγώ, ἔγω νὰ τὸ πρόφερω,
Νὰ μωρσοῦν τὴν ψυχὴ δὲν ἔμαθα, δὲν ζέρω!

Ὅμως καὶ ποιητοῦ καρδιά κι' ἀγγέλου εὐπλαγχγία·
Καὶ τοῦ Θεοῦ ὀλοκρῆτ' ἢ πᾶντοδυναμία·
Δὲν ἢμποροῦνε δὲν μπορεῖ νὰ σὲ ἀνασκήσω, καὶ
Κι' εἰς πεθαμμένη ἀγνότητ', ἀγνότητ' νὰ δώσῃ·
Ἄχ, τὸν νεκρὸ στὸν τάφο τοῦ μωρῶ καὶ ἀνασπᾶνέι,
Μὰ σὰν πεθάνῃ ἢ τιμὴ, πᾶντα νεκρὴ ἀπομένει!
Πῶς, σὲ λυποῦμαι, δύστυχη! Ἄχ, ὅταν σὲ κυττάω,
Νὰ μὴ θαρρῆ τῆς νεότητ' σου τὴ χάρη πῶς θαυμάζω·
Βλέπω σ' ἐσένα μονάχα πῶς ἢμπορεῖ ἐν' ἀστέρι,
Ποῦ φωτίζε τὸν οὐρανὸ, νὰ γίνῃ νεκροκέρη,
Καὶ τὴν καρδιά μου λυποῖτο συλλογισμὸ ἔσχιζον·
Κι' ἀπὸ ἐλέου, δάκρυα τὰ μάτια μου γεμίζουν!
Νὰ εἶσαι τόσο εὐμορφῆ, ποῦ καὶ ἀγγαλοὶ ἀκόμα
Νὰ δώσουν τὴν ἀγάπῃ τους, σ' ἐσένα ἢμποροῦσαν·
Νὰ ἔχης τὸ τριαντάφυλλο τῆς παχαλιᾶς, γιὰ ὄτομα,
Φωνὴ, ποῦ στὸν· παραδείσο ἀκόμη δὲν ἀκούσαν·
Νὰ ἔχης εἰς τὴν ὄψι σου κρητὸ καὶ ἢ ἀστέρι,
Νὰ εἶσαι αὐρα στὸ χορὸ, βραδύσσα, στὸ χέρι,
Κι' ἀγάπη νὰ φωροκῆτῃ, ἀγάπ' ἢ εὐμορφία σου καὶ
Περὰ ἢ τιμῶριά σου κι' αὐτὸ τὸ ἀκέρτημα ποῦ!

Η ΕΥΓΕΝΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΦΟΙΒΟΝ

Ἐμένα ποῦ καταφρονεῖς, μ' ἐπαύλησαν ἐμένα·
Τῆς Μάννας μου ἀ ἀδελφῶς! (1) Κι' εἰς γέρον ἀλγνου σπῆμα
Μ' ἔρωτ' ἐπάνω· ἀμφοῖτο τριαντάφυλλο, παρθένα·
Ὅγια, ὄγια μοῦ φάγηκε πῶς μ' ἀγγίξε τὸ σῆμα,
Τὸ βρωμερὸ τοῦ φιλημα σὰν ἐνωμισα· τοῦ κάκου
Στὰ χεῖλη ἀδελφεία μου νὰ κρατήθῃ τοῦ κλάκκου,
Μ' ἐσπρωχῶ ὁ γέρον, μ' ἐσπρωχῶ· τὸν ἐπρκαλοῦσα
Γοργαστή, μὲ ἄκρυα βοήθει, ἀναζητοῦσα,
Ἄπ' τὸν ἀνθρώπου, τὸ Θεὸ, ποῦς δαίμονας ἀκόμα,
Καὶ γιὰ τὴν κόρη ἔλεις, ζητοῦσε ἢ ψυχὴ μου,
Τοῦ κάκου ἔπεσε ἢ ἀνθάσῃ ἀτιμὸ τοῦ σπῆμα,
Μὰ τὸ κορμὴ μου ἔπεσε καὶ ὄχι ἢ τιμὴ μου!
Τώρα σὰν θέλη, κτύπα μὲ καὶ πῶ· πάρα λιθρο,
Δὲν εἶνε κᾶτ' ὄ Χριστοῦ κᾶτ' ἢ πέτρα νὰ σοῦ πλῆρη,
Πεινοῦσά μινά τῆς καρδιάς· Ἐσῶθηκα σ' ἐμένα·
Στὰ γόνατά σου ἔπεσε μὲ ματιὰ βουρκωμένα·
Καὶ τί σοῦ ζήτησα; Φωμὶ ἀγάπης λῆρο μόνο,
Ἐνα σου δάκρυ, ἐνα φιλεμάζι μ' ὀλίγο πόνο·
Καὶ σὺ σ' ἀνήθησε, ἀπλαγχγη ψυχῆ, στὴ πειναμένη,
Καὶ δὲν θυμῆθηκα ἢ κληροῦ, κληρονομή· ἀποκῆ σου,
Πῶς ἢ ἀγάπ' εἶνε φωμὶ εἰς κόρη ἀτιμασμένη,
Ἄχ, ἔπειτα μοῦ τῶδωσες πλὴν δίχως τὴν καρδιά σου,
Καθὼς πετοῦνε κᾶκαλα ἀεκιὰ πᾶς τὸ πιάμ, σὺ
Δὲν δίνου καθὼς ἔδωσες καὶ δὲν θὰ τὸ κρατήσω!
Τὸ χεῖρ σὰν ἀνοίγεται, τὸ χεῖρ ὄταν δίνῃ,
Πρέπει βελούδα μαλακὸ, ροδύφυλλον νὰ γίνῃ,
Γιατὶ ἐκεῖνη τὴν σιμιγῆ, τὴν μουσικὴ καὶ θεία,
Τὸ χεῖρ εἶνε λειπουργῆ καὶ δικαὶ κοινωμία!
Ὅχι τ' ἀπομεινάρια μου δὲν ἔδωσα ἀξέσένα,

(1) Ἄληθος.

ΕΣΠΕΡΙΝΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ
Η ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ ΤΟΥ ΚΑΛΙΦΟΥ
(Ανατολικὸν διήγημα)
Ἐν μέσῳ βασουλῶν καὶ ζωρῶν ἀγα-
ρῶν μεταξύ τῶν ἑθνομάρτων, τῶν κρη-
τωλῶν, τῶν σπαρταρῶν καὶ τῶν ζαχα-
ροπλαστῶν περιτρεπέτο ἀγία φέρον ἔδυ-
μα ἐμβολωμένον καὶ ἔχωμ ἐπὶ κεφαλῆς
σφαιροῦν ἐκ βαθυχορῶν ὑψάματα, ὅστις
κατὰ τὸν ἕνα χροῖον ἐπὶ τὸν ἄλλον ἔ-
τυπτε διὰ νευρικῶν κινήσεων ὅτε μὲν τὰς
πτυχὰς τοῦ φορέματος ἔτρι, ὅτε δὲ δεξιὰ
καὶ ἀριστερὰ πόνερα, ὡς ἂν ἐπέδωκε
ποιῶν εἰς ἀπόστατος ἐνόχους, Δύο νέστοι
δαδωμένοι ἀπλοσάτα ἢ κλοκῶν αὐτῶν
σοβαρὸν καὶ πλήρηι πεδωκαῖον ἀκόμη
Τὸ πλῆθος ὑπεχώρει πρὸ τῶν κρη-
τωλῶν, ἀκούουσαν αὐτοὺς διὰ
δέκτου βλεμματίας, καὶ ἐπ' ἀπὸν δέησαν
ὄκατοι, πωληται καὶ ἀγορασταὶ ἐτήρου
ἀκρα σιγῆν· Ἐκαστος ἀνεχώρησε τὸν
κατωχρος.

Ἄλλ' ὁ,τι δὲν ἔχαισα ποτὴ μοῦ σὲ κἀνένα·
Τὴν παρθένα τῆς καρδιάς, τὸ πρῶτο φιλημα μου·
Ἀνίσως κι' ἄλλον φιλημα, φιλεῖ δὲν ἢ το κἀνενο,
Γιατὶ μέσα στὸ φιλημα δὲν ἦτον ἢ καρδιά μου·
Ἐκαίπε τ' ὄραϊότερο, τὸ μῦρο ἀπὸ τὸ κρηνο·
Πίσταψε τούτῃ τὴ στιγμή, ὅπου θὰ χωρισθοῦμε,
Ἐσένα περισσότερο κι' ἀπὸ ἐμὲ λυποῦμαι·
ἔρω τ' ἐσὺ ἔχαισα καὶ τὴ ἀνήθησε ζέρω·
Ἐτὸ ἀπό ἀκόμη καὶ γιὰ σὲ πονῶ καὶ ὄποφρω...
Τὸν ἦλιον σὰν χαρίζουνε, κἀνένας δὲν προσέχει·
Ἄν μέσα σὲ λάψ' ἀτέλειωτη κάμια κηλιδᾶ ἔχη!
Ὅμως τί λέγω ἢ δύστυχη; Ὅ νοῦς μου ποῦ γυρίζει,
Μακαρὶ νάχτο κορμῶ τὴν παρθένα, μακαρὶ!
Εἶνε κορῶν ἀτιμητῆ, κι' ὄ,τι κα' ἐν πῆς ἀξίζει,
Τ' ἀριστερὸ τριαντάφυλλο ἔχει περισσότερα χάρι·
ἢ ἡγῆνε ἢ ἀλλῆ, πῆγαινε· παραιτήσε μὲ μένα·
Δὲν ἔχω βλέπεις τίποτε νὰ δώσω καὶ σ' ἐσένα,
Ὅ οὐρανός μου μαύριτε, σκοτεινίσα τ' ἀστέρι,
Ὅπου μ' ἐγγίξῃ θενά βοθὴ τὸ χεῖρ σου ἄλλου χεῖρ·
Τὸ χεῖρός σου ἄλλου φιλεῖ ἢ τὰ χεῖλη μου θὲ νάδῃ,
Ὅχι, δὲν ἔγω τίποτε ἀνέγγιχτο ἢ μαρπ,
Μοῦ κούρσοῦσαν τὴν νεότητ' μου, ἐπῆσαν τὴ δροσιά μου,
Φύλλο πρὸς φύλλο μαθήσαν τὸ ρόδο τὸ παρθένο·
Καὶ μ' ἔρωσαν τὸ βάπτισμα, τὴν ἀθωότητά μου·
Καὶ μόνο, μόνο ἔμεινε στὰ στήθη μου κρυμμένο,
Βαθεῖς μέσα στὰ σπλαχνία μου, βαθεῖς στὰ σωθικά μου,
Κρηνο ἀγνο καὶ ἄγιο, αἰώνια δικὸ μου,
Λουλοῦδι ποῦ δὲν μῦρσε κἀνένας ἢ καρδιά μου!
Καὶ θὰ τὸ δώσω, ἀφῶ σὺ τ' ἀνήθησε—στὸ Θεοῦ μου!

Ο ΦΟΙΒΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΕΥΓΕΝΙΑΝ

Ἐκεῖνον ὄσε τὸ! ἀξιο δὲν εἶνε θνητοῦ χεῖρ
Τέτοιον ἀνθὸ νὰ πάρῃ!
Αὐτὸς τὴν εὐμορφάδα του, αὐτὸς μονάχα ζέρει·
Δὲν βλέπει μᾶτι ἀνθρώπινο τὴ μουσικὴ του χεῖρ...
Ἄχ, δίχως ἀνθος οὐρανοῦ νὰ πῶ στὸ μνημὰ μέλλω·
Πῶς τὸν ζηλεύω τὸ Θεοῦ, πῶς τ' ἀίθος τοῦτο θέλω!
Τί εἶδνα νὰ τὸ κρατῶ καὶ νὰ τὸ καμαρόνω,
Σὺ δὲν ἢμπορεῖ νὰ φαντασθῆς ἐγὼ τὸ ζέρω μόνο.
Πλὴν δὲν τὸ κρατῶν καὶ τὸ ἰδοῦν στὸ στήθος μου ροδούμαι...
Ὅσε Θεὸ εἰς τὸ Θεοῦ, εἰδὸ τὸ ἀπανοῦμαι,
Πλὴν γιὰ τὴν ἄλλη τὴ ζωὴ μ' αὐτὸ σ' ἀρραβωνιάζω·
Γιὰ ἀρραβῶνα τὸ κρατῶ στεφάνι δὲν τὸ βρίζω·
Ἄχ, ὄ,τι θέλει ὁ Θεός, ὄ,τι μ' ἀγάπη παίρνει,
Ἐκεῖνος ποῦ στοὺς οὐρανοὺς κι' ὄλα τ' ἀστέριζ γένοι,
Ἐγὼ ἢ ἐκόνῃ, ὄ πηλᾶς, ἐντρέπομαι νὰ πάρω!
Δὲν τὸ ζητῶ ἀπ' τὴ ζωὴ τὸ θέλω ἀπὸ τὸ Χάρο·
Ἀνίθως θέλησ, τῆς ζωῆς ὄταν περᾶς ἢ πλάνη,
Δός μου τὸ μὲ τὸ χεῖρ σου τὸ ἀκριβὸ ἀπάνω,
Καθὼς ποῦ δίνει ὁ Θεός στὴν Μάρτυρα στεφάνι·
Καὶ τώρα φεύγω, ἔχε γιὰ εὐχῆσου νὰ πεθάνω,
Γρήγορα νὰ πεθάνωμ, κ' οἱ δύο μαζῆ, εὐχῆτου
Ἠγηάινω πρῶτος κάρτερο ἀπάνω τὴν ψυχὴ σου!

[Ἐπεται τὸ τέλος]

Και ο Όμαρ έσπερε τα βώτα άπευ-
θυόμενος δε προς γαλακτοπώλιδα τιας.
— Κυρά, τή εϊπε, εϊ είδοποιησα δε-
δέν πρέπει να νοθεύς το γάλα σου.

— Α! άρχον των πιστών, απειρήθη
ή γαλακτοπώλις, σάς διαβεβαιώ ότι δεν
έριψα ποσώς ύδωρ εις αυτό.
— Πώς, μη τέρα, έκραξε σχεδόν άκαυ-
σίως νεάνις, ήτις έμέτρα το γάλα εις τον
δύλον ποσθέτει και το ψεύμα;

Ο Όμαρ έμειδίασε και άπευκακρόνηθ,
χωρίς να προσθήσῃ τι, κρίνων ικανν τι-
μωρίαν δια την γαλακτοπώλιδα την μομ-
φήν της θυγατρός της. Και στραφείς προς
τους υίους του.

— Ίδού, εϊπε, νεάνις, ήν ο άλλάχ
έμύρωσε δια των χαρίτων αυτού. Θα τή
δώσω άπογόνοος έναρέτους. Τίς εκ των
δύω σας την θέλει δια σύζυγον;

— Εγώ την νυμφεύομαι, εϊπεν ο Άκ-
κίμ, ο νεότερος των υιών του Όμαρ.

Ο καλφης έξηκολούθησε την έπιθεώ-
ρησιν του, εϊτα δε, εξελθών της πόλεως,
έφθασεν εις τι κεραμεύον. Εκεί έξεδούθη
τόν γιγαντα του και άναμειχθείς μετά των
έργατων ήρξατο πλάσσειν κεραμία.

Κατά την εποχήν εκείνην οι καλφαι-
ήσαν πτωχοί και τίμιοι. Δεν άφήρουν ά-
κόμη εκ του δημοσίου πλούτου προς ίδιαν
χρησιν ούτε εν δημόριον, άλλ' όπως ζή-
σασαι μετήρχοντο την τέχνην, ήν έγνωρι-
ζον κατά τάς ώρας; καθ' ός ήσαν έλευθε-
ροι από των προτίμων του Κράτους.

Ο Όμαρ έξηκολούθει το έργον του.
Εν ό δε ήτο ούτω πως άπασχολημένος,
ήλθον προς αυτόν άπεσταλμένοι σημαν-
τικής τινας πόλεως, όπως τώ παραπονέ-
θωσι κατά τινος καδή, άδικως κρίναντος
εις πολλάς περιστάσεις. Ο καλφης, φέ-
ρων χειράκια εις πηλόν, ήκουσε μετά
προσοχής την κατηγορίαν, έξηλεγε τάς
άποδείξεις, εϊτα, λαβών κέραμον νωπόν
έτι, έγραψεν επ' αυτού δια του δακτύλου
την ανάκλησιν του καδή, παρέδωκε τον
κέραμον τότε άπεσταλμένοις, ους απέλυ-
σε, και έξηκολούθησε την έργασίαν του.

Μετά το πέρας της ημέρας, νιθεις και
καθαρθείς, εισήλθεν εις Μείκκην μετά
των δύο υιών του.

Ο ήλιος δύνων έπορρόφου τάς έπαλξεις
των όρυωμάτων, ή αύρα καθίστατο δρο-
σερωτέρα, ή εσπέρα ήτο θελκτικώτατη.
Καθ' ήν στιγμήν έμελλε να υπέρβη
την κινητήν γέφυραν, όπως εισέληθ εις
την πόλιν, ο Όμαρ παρετήρησε σώμα άν-
δρός εκτάδην κείμενον όπισθεν λάκκου.
— Κοιμάται ή εϊνε νεκρός; ήρώτησε.
— Εϊνε νεκρός, άρχον των πιστών.
— Και έδολοφονήθη, εϊπεν ο Άκκίμ.

Ο νεκρός ήτο άγένειος νεάνιας, έχων
πρόσωπον ροδινόν και άπαλόν. Ητο δε
ημίγυμος και επί του λευκού αυτού
στήθους χαινούσα πληγή παρά την καρ-
διαν έφάνετο ζητούσα εκδίκησιν.

— Αλλάχ! έφώνησεν ο καλφης, ώς
κίσην να μη άφήσω νυδέποτε άτιμώρη-
τον τον φόνον μουσουλμανού. Θα σέ εκ-
δικήσω.

Καλέσας τότε τους φύλακας του προ-
μακωρού, εϊπεν αυτοίς να έγειράσι το
πτώμα, δούς δε διαταγας όπως παρα-
χρημα άγκίσσωσι άνακρίσεις προς άνακρί-
λυσιν του έγκλημάτιου, ήκολούθησε τον
δρόμον του, κατηφής και ώργισμένος. Η
νύξ έπρηξατο σκότεινη. Αίφνης ήκουσθη-
σαν σίμωροι και τεταγμοί ικανοί να σύγ-
κινησασαι και την ψυχροτέραν καρδίαν.

Τι τρέχει! πάλιν, εϊπεν ο καλφης
τεινών το αυρό.

Αι κραυγή εξήρχοντο εκ του δικτύου
των κομψών πένος οικίας.

— Εϊνε φωνή γυναικός, εϊπεν ο Άκκίμ,
δουλλάχ.

— Ητις κόμψει κλαίουσα, προσέθηκεν
ο Άκκίμ. Η γυνή όμιλει πάντοτε.

Πάρετα ήκούσθησαν.

— Αχ! Δούατέ μοι οίνον όπως και
ταπιζώ, το άλλος και τάς άνακνήσεις
μου εν τή μέση; τή παραφοσύνη και τή
λήθη! Βιβρίσκουσαι εν μέσω φλογών πυ-
ρράς; δε κούδια μβύ εϊνε πυραυνον κατακαι-
όμεγν. Δείσατέ την δι' οίνου, άφού ο Να-
ζάρ ό υίός του Χατζάδ, το μόνον βάλ-
σκαμον άπερ ήδύνατο να μεθυσίση, δεν
εϊνε πλησίων μου! Εϊμαι τρελλή εξ έρω-
τος προς τον ώραιότερον των άνδρών. Οί-
μοί! να έδραται το θεόν του προσώπων
και να μη τον έπανιδη πλέον, εϊνε ώς να
βυθισθη έντός σκοτεινής; είρητής, άφού
εϊδε τον ήλιον. Αχ! ο έρωσ του Ναζάρ
εϊνε ή απόλαυσις του παραδείσου επί της
γής!

— Τίς κατοικει εδώ; ήρώτησεν ο κα-
λφης διαβάτην τινα.

— Ούτος, ύψώσε τους ώμους, εϊπεν.
— Άκουεις τά παραπόνα της έρωτεύ-
μένης Καρίμ; άλλά και ή ήχώ εθαυρόνη-
να τά άκούη Κύριος της οικίας; εϊνε τώ
Μουριρά υίός του Χάα.

— Γυνή ύπανδρος! έφώνησεν ο Όμαρ
μετά θυμού.

Εισελθών δε εις το παλάτιόν του, δι-
έταξε να ζητήσων άνά την πόλιν Να-
ζάρ τον υίόν του Χατζάδ και να τον φέ-
ρωσι προς αυτόν την έκαύριον.

Ο Ναζάρ εύρίσκετο παρά τή μητέρα
του, ότε ήλθον προς ζήτησιν του.

— Τι με θέλει ο άρχων των πιστών;

— Δεν εϊνε έργον ήμων να γνωρίζω-
μεν τούτο, απειρήθησαν οι άπεσταλμένοι.

Ο Ναζάρ ήχθη προς τον καλφην ή
μήτηρ του άνήσυχος ήκολούθησεν αυτόν.

Ητο ή ώρα των άκροάσεων. Ο Όμαρ
εϊχε περι αυτόν πολυάριθμον όμήγυριν
ότε ο νεανίας έπαρουσιάσθη. Αμψ τή εμ-
φανίσει του, αιχμή θαυμασμού επειράτη-
σε πάντων οι όφθαλμοί, σαγήνησθησαν
υπό του θαυμασίου εκείνου δημιουργήμα-
τος του Θεού, δεν ήδύνατο πλέον να ά-
ποσπασθώσιν απ' αυτού. Αυτός ο Όμαρ
διέμεινε κατάπληκτος επί τή θέα τασα-
θής των καλλονής, ευγενείας και χαρί-
τας.

— Αλλ' όμως μακράν σου να συγκινηθή,
έτι μάλλον εξαφθείς; εϊπε τώ νεανία δι-
αυστηράς φωνής.

— Τίς εϊσαι σύ, δν απ' τίμιοι γυναι-

κες άε του άδύτου των χρεμίων αυτών
ζητούσι και προτίμους;

— Εϊθε να μή είγες ποτε μητέρα! Η
Μοιρα ήθελε την αλήτην και την μαγειάν
ταύτην εις τους όφθαλμούς σου και εις
τόν μετώπον σου υπό μεγαλειον. Εβί-
νη έδουστράγωτε την υπέρηφον και λαμ-
πράν ταύτην κόμην, ήτις τόσον θαυμα-
σίω περιέβαλε το πούσωπον σου προς
απόλαυσιν των γυναικών. Μά τον Άλ-
λάχ! θα σοι άρκίσσω τούτ' υγιστον τον
πλούσιον τούτον κόσμον. Και ο Όμαρ
προσεκάλεσε κοουά, ή δε ώραία άρωμα-
τώδης και μεταξινή κόμη κατέπεσε υπό
το ξυρόφιον. Ο Ναζάρ, μελλόγγυλικός και
υπερηφάνος, οδδευϊαν έποίησεν αντίτα-
σιν. Αλλά μετά τούτου ένεφανίσθη θελ-
κτικώτερος; έτι προς της εκθαυμά δρη-
γύρωσε.

— Τή αλήθειά! εϊπε μετά ειρωνικού
μειδιμάτου; ο καλφης, ιδού σ' ώρτιό-
τερος ή πριν ή κόμη σου ήτο κάλυμμα
όπερ άπαρεθην άπεκαλύψε νέα θέλητρα.

— Διατί με σκώπτετε ούτως, άρχον
των πιστών; τ' έγκλημα διέπραξα; έστε
να με τιμώρητε; τόσον αυστηρός;

— Α! εγώ θα ήμάρτανον, εγώ θελή-
μην αλήθης ένοχος, αν άφριναν εις την
Άγιαν πόλιν άνδρα, δι' ον άγιοναίδες
απόβόλλουσι πάσαν αιδώ. Σε διατάξω
να καταλάβης την Μείκκην και μηδέποτε
να έπιστρέψης εις αυτήν. Η κάμηλος, ή
μέλλουσα να σέ μεταφέρει εις Βαασόσάν,
άναμείνας εις την αυλήν.

— Είς τους λόγους τούτους ή μήτηρ του
Ναζάρ προδύωρησεν δλω έυδακρύς.

— Διαδόχε του Προφήτου! έφώνησε
μιαν ήμεραν άμρότεροι θα έμφρανισθώμεν
πρό του μεγάλου. Αλλάχ! Θα σοι ζήτη-
ση λόγους δια τούς υίους; θα σέ έρωτήθη
αν διήλθου τάς ήμέρας; και τάς νύκτας
πλησίον σου. Δέψου, ότι έπίθε θα κεί
εϊπω. Οτε ούτος ένετρέψα εις την θέαν
σών υιών του; εϊχε χαρίσει μιαν μητέρα
άπό σου τέκνου της δι' έσώμων και κεί-
λάδων.

— Οι υίοί μου δεν εϊνε ώρατοι. Α! ή
ναικες, δεν κάλοδσιν αυτούς δι' έρωτικόν
κρυμψών, απειρήθη αποτόμως ο καλφης.

— Και διότι γυνή εις κηρύσει τους
πόθους της; εξορίζεται άνήρ, δν ούτε ή
ποφία και σφάλματος επιβαρύνει;

— Αρκεί! εϊπεν ο καλφης συνοφρως.
Να άναχωρήση παραγορήμα. Ερ' δσον εϊ-
μαι έν τή έξουσία, δεν θα επανέλθ.

Ο Όμαρ έζητήσεν εϊτα να μάθη εις
ποιον σημειον εύρίσκετο ή ύπόθεσις του
δολοφονηθέντος νεού και αν εύρέθη ο έ-
νοχος. Απειρήθησαν δε αυτώ ότι ούδέν
άνεκαλύθη, ούδεις έγνωρίζε το θύμα, ου-
δεις έζητήσεν αυτό. Διέταξε τότε άνευ-
ανάστολης να έξηκολούθησων αι έρευν-
ναι, και ύπηρεύσων μέν αυτώ, άλλ' ήτις
και καλήτης κάρηρχοντο άνευ ούδενός
άποτελεσμάτος. Ο καλφης όμως έίχενο
όρκισθη να μη άφήση έγκλημα άτιμώρη-

τον, και δεν άπέβαλε την έλπίδα της
εύρέσεως του φονέως.

Τέλος κατά την λήξιν του έτους εκό-
μισαν προς αυτόν βρέφος, ευρέθην εις το
μέρος όπóθεν είχον έγεισει το πτώμα.
— Α! δόξα τώ Θεώ, έφώνησεν ο Ό-
μαρ ήδη κρατώ τον ένοχον.

Προσεκάλεσε τότε τρωπόν τινα τή εν-
επιστεύθη τή βρέφος, παραγγείλας αυτή
να το περιφέρει συνεχώς εν τοις δημοσίοις
κήποις.

— Ηδη άκλυσον καλώς τους λόγους
μου, τή εϊπεν. Αν τις σέ πλησιάση, όπως
έξετάση το παιδίον, ή ζητήση να το
παραλάβη επί τινος στιγμάς, αν συναν-
τήσης γυναικα θέλουσαν να ασπασθί το
παιδίον, ή να το σφιγίη εις την άγκλην
της, άναγγείλον μοι τούτο εν μεγίστη
μυστικώτητι.

Η τροφός ύπεσχήθη ύπακοήν και άνε-
χώρησε μετά του βρέφους.
Περιποιεϊτό αυτό φιλοστόργως, το δε
παιδίον ήχθη ή ως άνθος υπέρτατης καλ-
λοφης. Ημέραν τινα, ένω περιεπατείε κρα-
τούσα αυτό εις τους βραχίονας, δούλη
τις πλησιάσασα τή εϊπεν.

— Εκ των δικτύων του εξώστου
της ή κυρία μου παρετήρησε το παιδίον
αυτό; τή έφώνησε τάσον ώρατον, ώστε σέ
παρακαλεί να μοι το έμπιστευθί; δι' ο-
λίγας στιγμάς τούτο θα διασκηδύση την
μόνωσιν τη. θα σοι το φέρω άμέσως.

— Συγκατατίθεμαι να σέ ακολουθή-
σω, απειρήθη ή τροφός, άλλά δεν άπο-
χωρίζομαι του τέκνου μου.
Η δούλη άδηγήσεν αυτήν εις πλου-
σίαν οικίαν και την εισήγαγεν εις το
χαρμόμον, ένθα νεάνις το ήθος έχουσα ευ-
γενής και υπέρηφον άνεμενέ. Ίδούσα
το παιδίον βαθέως συνεκινήθη, λαβούσα
δε αυτό το έπίθηκεν επί των γονάτων
της και ήσπασθη την κόμην του, μυριάς
επιδαφιλεύουσα αυτώ ήσπασει. Τώ έδωκεν
ώρατα γλυκύσματα, ότε δε έμελλε να το
άποχωριάσθ, έσφιγξεν αυτό επί του στή-
θους της καταπνίγουσα τά δάκρυα της.

Εξεργωμένη ή τροφός, έζητήσε πληρο-
φορίας περι των κατοικιών της οικίας; έ-
κείνης και εύθύ; έσπευσε προς τον καλφί-
φην, όπως άναφέρη αυτώ τά διατρέξεντα.
Η νεανίς εκάλειτο Σαλέχα, ο δε πα-
τηρ αυτής ήτο σέχης τις σεβάστος, γνω-
ρίσας και ακολουθήσας τον Προφήτην ως
άφρωσιωμένος όπαδός.

Η δούλη άδηγήσεν αυτήν εις πλου-
σίαν οικίαν και την εισήγαγεν εις το
χαρμόμον, ένθα νεάνις το ήθος έχουσα ευ-
γενής και υπέρηφον άνεμενέ. Ίδούσα
το παιδίον βαθέως συνεκινήθη, λαβούσα
δε αυτό το έπίθηκεν επί των γονάτων
της και ήσπασθη την κόμην του, μυριάς
επιδαφιλεύουσα αυτώ ήσπασει. Τώ έδωκεν
ώρατα γλυκύσματα, ότε δε έμελλε να το
άποχωριάσθ, έσφιγξεν αυτό επί του στή-
θους της καταπνίγουσα τά δάκρυα της.

Εξεργωμένη ή τροφός, έζητήσε πληρο-
φορίας περι των κατοικιών της οικίας; έ-
κείνης και εύθύ; έσπευσε προς τον καλφί-
φην, όπως άναφέρη αυτώ τά διατρέξεντα.
Η νεανίς εκάλειτο Σαλέχα, ο δε πα-
τηρ αυτής ήτο σέχης τις σεβάστος, γνω-
ρίσας και ακολουθήσας τον Προφήτην ως
άφρωσιωμένος όπαδός.

Ο Όμαρ βέβαιος ότι έκρατεί ήδη τον
ένοχον έλαβε το ζίφος του; όπερ έκρυψεν
υπό το έγδυμα του, και έπορεύθη εις τον
οικον του σέχης, δν εύρε καθήμενόν επί
τάπητος παρά την κρήνην της αυλής.

— Χαίρε, ένδοξε σέχης! εϊπεν αυτώ, τί
καρνεί ή θυγάτηρ σου Σαλέχα;

— Μεγίστη τιμή δι' αυτήν, άρχον των
πιστών, να άποσχολή το πνεύμα σου.
Τούτω βεβαίως εϊνε άμείωθ, που, έλεύου
και της παραδειγματικής αυτής διαγω-
γής, ής ή στήμη θα έφθασε μέγρον σθέν.

— Ακριβώς τούτο εϊνε, εϊπεν ο καλ-
φης, και θέλω να την ιδώ, όπως παρο-
τρύω αυτήν να έμμείγη εις την άρετήν

Η δούλη άδηγήσεν αυτήν εις πλου-
σίαν οικίαν και την εισήγαγεν εις το
χαρμόμον, ένθα νεάνις το ήθος έχουσα ευ-
γενής και υπέρηφον άνεμενέ. Ίδούσα
το παιδίον βαθέως συνεκινήθη, λαβούσα
δε αυτό το έπίθηκεν επί των γονάτων
της και ήσπασθη την κόμην του, μυριάς
επιδαφιλεύουσα αυτώ ήσπασει. Τώ έδωκεν
ώρατα γλυκύσματα, ότε δε έμελλε να το
άποχωριάσθ, έσφιγξεν αυτό επί του στή-
θους της καταπνίγουσα τά δάκρυα της.

Εξεργωμένη ή τροφός, έζητήσε πληρο-
φορίας περι των κατοικιών της οικίας; έ-
κείνης και εύθύ; έσπευσε προς τον καλφί-
φην, όπως άναφέρη αυτώ τά διατρέξεντα.
Η νεανίς εκάλειτο Σαλέχα, ο δε πα-
τηρ αυτής ήτο σέχης τις σεβάστος, γνω-
ρίσας και ακολουθήσας τον Προφήτην ως
άφρωσιωμένος όπαδός.

Ο Όμαρ βέβαιος ότι έκρατεί ήδη τον
ένοχον έλαβε το ζίφος του; όπερ έκρυψεν
υπό το έγδυμα του, και έπορεύθη εις τον
οικον του σέχης, δν εύρε καθήμενόν επί
τάπητος παρά την κρήνην της αυλής.

— Χαίρε, ένδοξε σέχης! εϊπεν αυτώ, τί
καρνεί ή θυγάτηρ σου Σαλέχα;

— Μεγίστη τιμή δι' αυτήν, άρχον των
πιστών, να άποσχολή το πνεύμα σου.
Τούτω βεβαίως εϊνε άμείωθ, που, έλεύου
και της παραδειγματικής αυτής διαγω-
γής, ής ή στήμη θα έφθασε μέγρον σθέν.

— Ακριβώς τούτο εϊνε, εϊπεν ο καλ-
φης, και θέλω να την ιδώ, όπως παρο-
τρύω αυτήν να έμμείγη εις την άρετήν

Η δούλη άδηγήσεν αυτήν εις πλου-
σίαν οικίαν και την εισήγαγεν εις το
χαρμόμον, ένθα νεάνις το ήθος έχουσα ευ-
γενής και υπέρηφον άνεμενέ. Ίδούσα
το παιδίον βαθέως συνεκινήθη, λαβούσα
δε αυτό το έπίθηκεν επί των γονάτων
της και ήσπασθη την κόμην του, μυριάς
επιδαφιλεύουσα αυτώ ήσπασει. Τώ έδωκεν
ώρατα γλυκύσματα, ότε δε έμελλε να το
άποχωριάσθ, έσφιγξεν αυτό επί του στή-
θους της καταπνίγουσα τά δάκρυα της.

Εξεργωμένη ή τροφός, έζητήσε πληρο-
φορίας περι των κατοικιών της οικίας; έ-
κείνης και εύθύ; έσπευσε προς τον καλφί-
φην, όπως άναφέρη αυτώ τά διατρέξεντα.
Η νεανίς εκάλειτο Σαλέχα, ο δε πα-
τηρ αυτής ήτο σέχης τις σεβάστος, γνω-
ρίσας και ακολουθήσας τον Προφήτην ως
άφρωσιωμένος όπαδός.

Ο Όμαρ βέβαιος ότι έκρατεί ήδη τον
ένοχον έλαβε το ζίφος του; όπερ έκρυψεν
υπό το έγδυμα του, και έπορεύθη εις τον
οικον του σέχης, δν εύρε καθήμενόν επί
τάπητος παρά την κρήνην της αυλής.

— Χαίρε, ένδοξε σέχης! εϊπεν αυτώ, τί
καρνεί ή θυγάτηρ σου Σαλέχα;

— Μεγίστη τιμή δι' αυτήν, άρχον των
πιστών, να άποσχολή το πνεύμα σου.
Τούτω βεβαίως εϊνε άμείωθ, που, έλεύου
και της παραδειγματικής αυτής διαγω-
γής, ής ή στήμη θα έφθασε μέγρον σθέν.

— Ακριβώς τούτο εϊνε, εϊπεν ο καλ-
φης, και θέλω να την ιδώ, όπως παρο-
τρύω αυτήν να έμμείγη εις την άρετήν

Η δούλη άδηγήσεν αυτήν εις πλου-
σίαν οικίαν και την εισήγαγεν εις το
χαρμόμον, ένθα νεάνις το ήθος έχουσα ευ-
γενής και υπέρηφον άνεμενέ. Ίδούσα
το παιδίον βαθέως συνεκινήθη, λαβούσα
δε αυτό το έπίθηκεν επί των γονάτων
της και ήσπασθη την κόμην του, μυριάς
επιδαφιλεύουσα αυτώ ήσπασει. Τώ έδωκεν
ώρατα γλυκύσματα, ότε δε έμελλε να το
άποχωριάσθ, έσφιγξεν αυτό επί του στή-
θους της καταπνίγουσα τά δάκρυα της.

Η δούλη άδηγήσεν αυτήν εις πλου-
σίαν οικίαν και την εισήγαγεν εις το
χαρμόμον, ένθα νεάνις το ήθος έχουσα ευ-
γενής και υπέρηφον άνεμενέ. Ίδούσα
το παιδίον βαθέως συνεκινήθη, λαβούσα
δε αυτό το έπίθηκεν επί των γονάτων
της και ήσπασθη την κόμην του, μυριάς
επιδαφιλεύουσα αυτώ ήσπασει. Τώ έδωκεν
ώρατα γλυκύσματα, ότε δε έμελλε να το
άποχωριάσθ, έσφιγξεν αυτό επί του στή-
θους της καταπνίγουσα τά δάκρυα της.

Εξεργωμένη ή τροφός, έζητήσε πληρο-
φορίας περι των κατοικιών της οικίας; έ-
κείνης και εύθύ; έσπευσε προς τον καλφί-
φην, όπως άναφέρη αυτώ τά διατρέξεντα.
Η νεανίς εκάλειτο Σαλέχα, ο δε πα-
τηρ αυτής ήτο σέχης τις σεβάστος, γνω-
ρίσας και ακολουθήσας τον Προφήτην ως
άφρωσιωμένος όπαδός.

Ο Όμαρ βέβαιος ότι έκρατεί ήδη τον
ένοχον έλαβε το ζίφος του; όπερ έκρυψεν
υπό το έγδυμα του, και έπορεύθη εις τον
οικον του σέχης, δν εύρε καθήμενόν επί
τάπητος παρά την κρήνην της αυλής.

— Χαίρε, ένδοξε σέχης! εϊπεν αυτώ, τί
καρνεί ή θυγάτηρ σου Σαλέχα;

— Μεγίστη τιμή δι' αυτήν, άρχον των
πιστών, να άποσχολή το πνεύμα σου.
Τούτω βεβαίως εϊνε άμείωθ, που, έλεύου
και της παραδειγματικής αυτής διαγω-
γής, ής ή στήμη θα έφθασε μέγρον σθέν.

— Ακριβώς τούτο εϊνε, εϊπεν ο καλ-
φης, και θέλω να την ιδώ, όπως παρο-
τρύω αυτήν να έμμείγη εις την άρετήν

Η δούλη άδηγήσεν αυτήν εις πλου-
σίαν οικίαν και την εισήγαγεν εις το
χαρμόμον, ένθα νεάνις το ήθος έχουσα ευ-
γενής και υπέρηφον άνεμενέ. Ίδούσα
το παιδίον βαθέως συνεκινήθη, λαβούσα
δε αυτό το έπίθηκεν επί των γονάτων
της και ήσπασθη την κόμην του, μυριάς
επιδαφιλεύουσα αυτώ ήσπασει. Τώ έδωκεν
ώρατα γλυκύσματα, ότε δε έμελλε να το
άποχωριάσθ, έσφιγξεν αυτό επί του στή-
θους της καταπνίγουσα τά δάκρυα της.

Εξεργωμένη ή τροφός, έζητήσε πληρο-
φορίας περι των κατοικιών της οικίας; έ-
κείνης και εύθύ; έσπευσε προς τον καλφί-
φην, όπως άναφέρη αυτώ τά διατρέξεντα.
Η νεανίς εκάλειτο Σαλέχα, ο δε πα-
τηρ αυτής ήτο σέχης τις σεβάστος, γνω-
ρίσας και ακολουθήσας τον Προφήτην ως
άφρωσιωμένος όπαδός.

Ο Όμαρ βέβαιος ότι έκρατεί ήδη τον
ένοχον έλαβε το ζίφος του; όπερ έκρυψεν
υπό το έγδυμα του, και έπορεύθη εις τον
οικον του σέχης, δν εύρε καθήμενόν επί
τάπητος παρά την κρήνην της αυλής.

— Χαίρε, ένδοξε σέχης! εϊπεν αυτώ, τί
καρνεί ή θυγάτηρ σου Σαλέχα;

— Μεγίστη τιμή δι' αυτήν, άρχον των
πιστών, να άποσχολή το πνεύμα σου.
Τούτω βεβαίως εϊνε άμείωθ, που, έλεύου
και της παραδειγματικής αυτής διαγω-
γής, ής ή στήμη θα έφθασε μέγρον σθέν.

— Ακριβώς τούτο εϊνε, εϊπεν ο καλ-
φης, και θέλω να την ιδώ, όπως παρο-
τρύω αυτήν να έμμείγη εις την άρετήν

Η δούλη άδηγήσεν αυτήν εις πλου-
σίαν οικίαν και την εισήγαγεν εις το
χαρμόμον, ένθα νεάνις το ήθος έχουσα ευ-
γενής και υπέρηφον άνεμενέ. Ίδούσα
το παιδίον βαθέως συνεκινήθη, λαβούσα
δε αυτό το έπίθηκεν επί των γονάτων
της και ήσπασθη την κόμην του, μυριάς
επιδαφιλεύουσα αυτώ ήσπασει. Τώ έδωκεν
ώρατα γλυκύσματα, ότε δε έμελλε να το
άποχωριάσθ, έσφιγξεν αυτό επί του στή-
θους της καταπνίγουσα τά δάκρυα της.

Εξεργωμένη ή τροφός, έζητήσε πληρο-
φορίας περι των κατοικιών της οικίας; έ-
κείνης και εύθύ; έσπευσε προς τον καλφί-
φην, όπως άναφέρη αυτώ τά διατρέξεντα.
Η νεανίς εκάλειτο Σαλέχα, ο δε πα-
τηρ αυτής ήτο σέχης τις σεβάστος, γνω-
ρίσας και ακολουθήσας τον Προφήτην ως
άφρωσιωμένος όπαδός.

Ο Όμαρ βέβαιος ότι έκρατεί ήδη τον
ένοχον έλαβε το ζίφος του; όπερ έκρυψεν
υπό το έγδυμα του, και έπορεύθη εις τον
οικον του σέχης, δν εύρε καθήμενόν επί
τάπητος παρά την κρήνην της αυλής.

— Χαίρε, ένδοξε σέχης! εϊπεν αυτώ, τί
καρνεί ή θυγάτηρ σου Σαλέχα;

— Μεγίστη τιμή δι' αυτήν, άρχον των
πιστών, να άποσχολή το πνεύμα σου.
Τούτω βεβαίως εϊνε άμείωθ, που, έλεύου
και της παραδειγματικής αυτής διαγω-
γής, ής ή στήμη θα έφθασε μέγρον σθέν.

— Ακριβώς τούτο εϊνε, εϊπεν ο καλ-
φης, και θέλω να την ιδώ, όπως παρο-
τρύω αυτήν να έμμείγη εις την άρετήν

Η δούλη άδηγήσεν αυτήν εις πλου-
σίαν οικίαν και την εισήγαγεν εις το
χαρμόμον, ένθα νεάνις το ήθος έχουσα ευ-
γενής και υπέρηφον άνεμενέ. Ίδούσα
το παιδίον βαθέως συνεκινήθη, λαβούσα
δε αυτό το έπίθηκεν επί των γονάτων
της και ήσπασθη την κόμην του, μυριάς
επιδαφιλεύουσα αυτώ ήσπασει. Τώ έδωκεν
ώρατα γλυκύσματα, ότε δε έμελλε να το
άποχωριάσθ, έσφιγξεν αυτό επί του στή-
θους της καταπνίγουσα τά δάκρυα της.

έμει μήτηρ. Έγενόμεθα εύθως φίλοι και
έξώμεν εν πλήρησιν αλληλοειότητι κοιμώ-
μενοι εις το αυτό δωμάτιον.

Ομοί! νύκτα τινα ή φοβερά αλήθεια
μοι άπεκαλύφθη. Ο άπατερος, δν ένόμι-
ζα κόρη, ήτο άνήρ καταχρασθείς του ύ-
πνου μου. Έγεροθείσα ήσπασα έχειριδιον
καεμαμένον, επί του τοίχου και εύθύσια
αυτό εις την καρδιαν του. Έκαλεσα τότε
πιστεύου τινας υπηρέτας, ότινες μοι ώ-
κόσαν σιγήν, ότινες ήγειραν το πτώμα
και έρριψαν αυτό εις το μέρος ένθα το
εύρες. Ηραδύτερον το εν δακρύοις και αί-
σχύνην τεχθέν μετεφέρθη εις το αυτό μέ-
ρος. Διαδόχε του Προφήτου, ιδού ή αλή-
θεια. Έκράτησα δι' εμαυτήν ήλας τάς θλί-
ψεις, άλλ' έσωσα την τιμήν του οικου.
Είμαι ένοχος εις τους όφθαλμούς σου;

— Ένοχος εϊνε εκείνος δν έτιμώρη-
σας επαξίως

